

I. I. SKVORTSOV-STEPANOVILLE ⁴¹³

Hyvä ystävä! Sain 20. IX. 09 lähettämänne kirjeen ja ilostuin tavattomasti saadessani viestin Teiltä. Sääli, ettei Teiltä kuulunut mitään aikaisemmin — olemme täällä nyt kauhean eristettyinä, koetimme saada yhteyttä Teihin ja Vjatsh—iin, mutta meitä ei onnistanut. Nämä ovat tosiaan pirun vaikeita vuosia, ja sen tähden on kymmeniä kertoja arvokkaampaa, jos on mahdollisuuksia olla yhteydessä vanhoihin ystäviin. Vastaa Teille järjestyksessä. Olette nähnyt lehden XII. 08 saakka. Siitä on kulunut jo monia aikoja.

Niin sanotuista „vasemmistolaisista” olemme tehneet täydellisen pesäeron, joka sinetöitiin keväällä 1909. Jos satutte näkemään kirjaseini filosofian alalta (lähetin kirjan Teille heti sen ilmestyttyä, t.s. alkukesällä 1909) ja lehden vuoden 1909 ajalta, niin tuskinpa sanotte meidän tekevän myönnytyksiä vasemmistohölmöläisille. Olemme tehneet täydellisen ja virallisen pesäeron Maksimovista ja maksimovilaisista. Tapellaan täyttä päätä. He saattavat perustaa oman lehtensä tai saattavat olla perustamatta. He sotkevat asioita Pietarissa ja Odessassa, mutta eivät pysty muodostumaan voimaksi: mielestäni se on „otzovismin ja ultimatismin” kuolinkamppailua. Erkaneminen Maksimovista ja kumpp. vei meiltä paljon voimia ja aikaa, mutta luulen, että se oli väistämätöntä ja on loppujen lopuksi hyödyksi. Katsomuksenne tuntien luulen ja olen jopa varmakkin, että tästä asiasta olemme samaa mieltä.

Mutta siitä, että on aika „likvidoida usko yleisdemokraattisen rynnistyksen toiseen tulemiseen”, olen aivan eri

mieltä kuin Te. Siten Te pelaisitte vain otzovistien (he ovat erittäin taipuvaisia sellaiseen „maksimalismiin”, että porvarillinen vallankumous on jo takana ja edessä on „puhtaasti proletaarinen” vallankumous) ja äärioikeistolaisten menshevikkilikvidaattoreiden pussiin. (Muuten: oletteko kuullut menshevikkien keskuudessa tapahtuneesta hajaannuksesta? Plehanov on eronnut heidän „Golos Sotsial-Demokrata” lehtensä toimituksesta ja heidän kollektiivisen teoksensa „Yhteiskunnallinen liike XX vuosisadan Venäjällä” toimituskunnasta. Elokuussa 1909 hän julkaisi „Dnevnikin” 9. numeron, jossa haukkui menshevikkejä likvidaattoreiden ⁴¹⁴ avustajiksi ja sanoi Potresovista, ettei hän enää pidä tätä toverinaan, että Potresov on lakannut olemasta vallankumousmies y.m.s. Olemme alkaneet lähentyä plehanovilaisia menshevikkejä tarkoituksena puolueen lujittaminen.) Mutta pääasia mielestäni on se, että tuollainen katsantokanta on teoreettisesti väärä. „Saksalaiset raiteet” ovat mahdolliset, se on selvä. Ja sen me tunnustimme suoraan jo vuoden 1908 alussa. Mutta tämä mahdollisuus ei muutu todellisuudeksi muuten kuin useiden „yleisdemokraattisten” rynnistysten (tai nousujen tai kriisien y.m.s.) kautta, samoin kuin Ranskassakaan eivät „yleisdemokraattiset” rynnistykset päättyneet vuosien 1789—1793 jälkeen, vaan vuoden 1871 jälkeen (t.s. vuosien 1830, 1848 ja 1871 jälkeen) eikä Saksassakaan vuosina 1849—1850, vaan niin ikään 1871 jälkeen, t.s. 60-luvun Verfassungsstreitin * jälkeen. Struve, Gutshkov ja Stolypin yrittävät parastaan „yhtyäkseen” ja synnyttääkseen bismarckilaisen Venäjän, mutta siitä ei tule mitään. Ei tule mitään. He ovat kykenemättömiä siihen. Kaikesta näkyy ja he itsekin myöntävät, ettei siitä tule mitään. Bismarckilaisuuden kannalta Stolypinin agrariipolitiikka ⁴¹⁵ on oikeaa. Mutta Stolypin itse „pyytää” 20 vuotta viedäkseen sen „tulokseen”. Mutta Venäjällä 20 vuotta ja lyhempikin aika on mahdoton ilman vuosia 30—48—71 (jos otetaan ranskalaisittain) tai vuosia 63—65 (jos otetaan saksalaisittain). Se on mahdoton. Ja kaikki nämä vuosiluvut (sekä 30—48—71 että 63—65) ovatkin „yleisdemokraattista rynnistystä”.

* — perustuslakiselkkauksen. *Toim.*

Ei, me emme voi „likvidoida” „yleisdemokraattisen rynnistyksen” ajatusta: se olisi virheiden virhe. Meidän pitää tunnustaa „saksalaiset raiteet” mahdollisiksi, mutta muistaa, että niitä *ei* vielä *ole*. Ei yksinkertaisesti ole. On kiistatonta, että me emme saa asettaa proletaarisen puolueen kohtaloa riippuvaiseksi siitä, onnistuuko vai ei porvarillinen vallankumous. Totta on, että meidän on saatava työme sille tolalle, että puolue olisi varma ja hävittämätön saavutus, olipa tapahtumien kulku mikä tahansa. Mutta meidän on täytettävä velvollisuutemme demokraattisen, „yleisdemokraattisen” liikkeen johtajina, siihen saakka kunnes tuo liike viedään loppuun, kunnes Venäjällä koittaa vuosi 1871, kunnes talonpoikaisto siirtyy täydellisesti Ordnungspartein * puolelle. Mutta voi kuinka pitkä matka Venäjällä on vielä siihen! Me emme voi kiistää mahdottomaksi „yleisdemokraattisten” kysymysten ratkaisemista „saksalaiseen”, t.s. „mätään” tapaan, mutta velvollisuutemme on tehdä *kaikkemme*, uurastaa kauan ja sitkeästi sen hyväksi, ettei tämä ratkaisu olisi „mätä”, saksalainen, vaan että se olisi ranskalainen, t.s. sellainen kuin vuosien 30—48—71 eikä vuosien 63—65 ratkaisu (vain „perustuslaki”-kriisi). Ei voida mennä takuuseen, onko meidän 63—65 oleva „mätä” vai menestyksellinen, mutta meidän tehtävänäme, työväenpuolueen tehtävänä, on tehdä *kaikkemme*, jotta „*mädästä*” kehittyisi *menestyksellinen*, saksalaisesta Verfassungsstreitista ranskalainen kunnan ravistelu. Eikä sellaisia historian lakeja ole olemassa, ettei mätä kriisi voisi kehittyä kunnan ravisteluksi. Ei ole sellaisia lakeja. Kaikki riippuu olosuhteista, talonpoikaisköyhälistöjoukoista (jotka Stolypin on polkenut, mutta joita hän ei ole tyydyttänyt), työväenpuolueen voimakkuudesta, ehdoista, Gutshkovin ja „vaikutuspiirien” välisistä kahnauksista ja selkkauksista j.n.e. j.n.e. Meidän täytyy pitää huoli siitä, että olisimme voimakkaampia (ja meidän 63—65 mennessä me tulemme olemaan voimakkaampia kuin saksalaiset olivat silloin), että talonpojat seuraisivat silloin meitä eivätkä liberaaleja. Ainoastaan taistelu ratkaisee, missä määrin se onnistuu. Tulemme vaatimaan kaikkea „yleisdemokraattisen rynnistyksen” mielessä: jos rynnistys on menestyksellistä, saavutamme *kaiken*, jos se

* — Järjestyspuolueen. *Toim.*

epäonnistuu, saavutamme osan; mutta taisteluun men-
täessä ei saa rajoittua osavaatimukseen. Täytyy rivistäytyä
uudella tavalla, järjestäytyä uuteen tapaan, mennä uudella
tavalla kriisiä kohti — siinä on ajankohdan *olemus*, mutta
samalla täytyy kannattaa, kehitellä ja voimistaa *kaikkia*
vanhoja tunnuksia, „*kaiken*” vaatimista. Puristan lujasti,
lujasti kättänne ja toivotan terveyttä ja reipasta mieltä.

Täysin Teidän *Starik*

Kirjoitettu joulukuun 2 p:nä 1909 Pariisissa

Julkaistu ensi kerran v. 1922

*Julkaistaan
konekirjoitusjäljennöksen mukaan*